

РЕШЕНИЕ

№ 5577

гр. София, 16.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Снежанка Кьосева**

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5336** по описа за **2020** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 23.04.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-ти състав по НАХД № 7417/2019г. е изменено Наказателно постановление № 22-005735/11.04.2019г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на [фирма] на основание чл.415, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева за неизпълнение на дадено задължително предписание под № 9 от Протокол за извършена проверка с изх.№ ПР1902035/13.02.2019г. в санкционната му част като наложената имуществена санкция е намалена на 1500 лева.

Решението е обжалвано от санкционираното дружество като с доводи за неправилно приложение на закона и допуснато съществено процесуално нарушение се моли за отмяната му и за отмяната на наказателното постановление. Неправилно решаващият съд приел, че предписанието е формулирано ясно, както и че не е изпълнено от дружеството. Последното нямало задължение за сключване на допълнителни писмени споразумения с командированите шофьори на основание чл.121а КТ във вр. чл.2 от наредбата от 2017г.

В съдебно заседание касаторът, редовно и своевременно призован, не се

представлява. От пълномощника му адв.П. е депозирано писмено становище по съществото на спора.

Ответникът по касационното оспорване чрез юрк.Х. в съдебно заседание моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

За да постанови решението си въззивната инстанция е приела за установена следната фактическа обстановка:

По подаден сигнал през м.януари 2019г. от бившия служител на дружеството касатор Х. К. Г. за неизплатено трудово възнаграждение, обезщетение за неизползван отпуск и командировъчни, инспектори на ДИТ – С. извършили проверка на 17.01.2019г., 23.01.2019г., 31.01.2019г. и 13.02.2019г. на [фирма] по спазване на трудовото законодателство, за което бил съставен на 13.02.2019г. протокол за извършена проверка. В протокола били вписани установените при проверката на документите нарушения, за отстраняването на които били дадени съответните предписания със срок на изпълнение. Под № 9 било дадено предписание работодателят [фирма] да окаже съдействие на контролния орган да изпълни служебните си задължения като представи документите по т.4, изискани с призовка от 31.01.2019г. за периода от м.юни 2018г. до м.декември 2018г., съгласно чл.402, ал.2 КТ със срок на изпълнение до 28.02.2019г. Даденото задължително предписание не било изпълнено до посочения краен срок, не било изпълнено и до извършената на 01.03.2019г. и 21.03.2019г. последваща проверка, за която бил съставен на 21.03.2019г. протокол. Всичко извършено от дружеството било преценено като административно нарушение, за което срещу дружеството бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ и въз основа на него издадено процесното наказателно постановление /НП/.

Въз основа на така установената фактическа обстановка решаващият съд обосновал извод за осъществено от касатора вмененото му нарушение, но във връзка с индивидуализиране на наложената имуществена санкция е мотивирал, че същата следва да бъде определена в минималния предвиден в закона размер от 1500 лева предвид обстоятелството, че административнонаказващият орган не е изложил съображения защо определя размер над него.

Решението е правилно.

В случая отговорността на дружеството е ангажирана за неизпълнение на даденото му задължително предписание. Даденото на основание чл.404, ал.1, т.12 КТ задължително предписание представлява индивидуален административен акт, законосъобразността на който може да бъде оспорена по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс – чл.405 КТ. Именно към това производство биха имали отношение възраженията, направени в касационната жалба, като

преценката за законосъобразността на предписанието е извън обхвата на контрол в проведеното съдебно производство по оспорване на издаденото за неизпълнението му НП.

Разпоредбата на чл.404, ал.1, т.12 КТ гласи, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл.400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, в частност по т.12 да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

В случая даденото на дружеството в качеството му на работодател задължително предписание под № 9 с протокол изх. № ПР1902035/13.02.2019г. е да представи изисканите му документи, посочени в призовка от 31.01.2019г.

Безспорно е установено, както от административнонаказващия орган, така и в хода на съдебното производство, че задължителното предписание под т.9 от протокола за извършена проверка не е изпълнено по начина и в сроковете, указани в последния. С това си деяние санкционираното лице е осъществило вмененото му нарушение, за което правилно е наложена санкция по чл.415, ал.1 КТ, чийто размер е определен в размер на 3000 лева. Изложените доводи от решаващия съд по отношение размера на санкцията, мотивирали намаляването ѝ се споделят от настоящата инстанция и не следва да бъдат преповтаряни.

По тези съображения оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. Същото следва да бъде определено в размер на 80 лева, на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 23.04.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-ти състав по НАХД № 7417/2019г.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.